

Wielki Czwartek

Pragniemy rozpocząć to spotkanie razem z wami, bo przeżywamy dzisiaj jedno z najważniejszych naszych świąt: Wielki Czwartek.

Nie byłoby tu nikogo z nas, gdyby pewnego czwartku przed dwudziestoma wiekami Jezus nie dał swoim uczniom przykazania, którego strzegę w swoim sercu przez całe życie, by objawił je dzieć przed swoją śmiercią: Miłujcie się wzajemnie tak, jak ja was umiłowałem; (...) Po tym wszyscy poznajcie, żeście uczniami moimi, jeżeli będziecie się wzajemnie miłowali (J 13,34-35). Myślę, że dzieć ten nie może minąć bez chwili skupienia, w której wyrazimy Jezusowi nasze całkowite przyłączenie do tego przykazania, które On nazwał „swoim” i „nowym”.

...dziękujemy nowemu przykazaniu naszego gószony światu, jawi się nieustannie tym, którzy go przyjmują, jako wielką nowość. Także nam samym przekazującym go – jawi się jako nowość, która przynagła nas nieustannie do nawrócenia, byśmy byli tacy, jakimi chce nas mieć Jezus. I aby Jego przykazanie mogło stać w nas rzeczywistością, a życie Trójcy świętej zstąpiło między członków Jego Mistycznego Ciała, ustanowił On w ten czwartek Eucharystię i kapłaństwo...

Wielki Czwartek! Nieskończone bogactwo darów wypływających z serca Jezusa! Jak możemy Mu podziękować i choć trochę wynagodzić? Starajcie się byćmy tymi darami – Jego przykazaniem, Eucharystią i jednością – żyli jak najlepiej. Dlatego, nie tracąc czasu, zaczniemy natychmiast od tej chwili.

Chiara Lubich, Rocca di Papa 11 kwietnia 1974